

[Axel Kristensen.]

nansministeren disse lovforslag som en samlet helhed. Jeg vil gerne dertil sige, at det eneste virkelig positive med henblik på at skabe udvikling og fremskridt findes i lovforslagene om skattefrie afskrivninger og om henlæggelser til investeringsfonds, og disse sager var alligevel til behandling i tinget; hvis man fjerner disse forslag, der forelå i forvejen, fra komplekset, bliver der kun dem tilbage, der tager sigte på at forøge statens indtægter. Når man nu holder dette sammen, er det naturligt her ved første behandling af lovforslaget om stabiliseringslån, der er hovedhjørnестenen i disse forslag om forøgelse af statens pengemængde, at gøre nogle principielle bemærkninger om denne lovforslagssamling og om vor stilling til de opgaver, der foreligger, og det er naturligt for mig at gøre det ud fra det, jeg som ordfører for venstre sagde under radiodiskussionen aftenen før valget. Det er ikke nogen skade til, at der er sammenhæng mellem det, der siges forud for valget, og de standpunkter, man tager senere.

Jeg fastslog dengang, at de midler, den socialdemokratiske regering havde brugt, havde ført til en uheldig udvikling på alle felter: Årsagen hertil lå i, at man ikke respekterede den kendsgerning, at kun i det omfang, hvori vi sparer op til den nødvendige betaling, kan vi bygge flere boliger, fabrikker, lader og værksteder, fordi opsparing er det, vi producerer ud over vort daglige forbrug. Videre fastslog jeg, at kun de lønstigninger, der kan gives uden efterfølgende prisstigninger, fordi de kan betales af en produktivitetsstigning, er et gode, medens lønstigninger, der skal betales af prisstigninger, forringer vor konkurrenceevne og er skadelige for alle, fordi de skaber arbejdsløshed. Endvidere fastslog jeg, at man ikke kan få befolkningen til at udføre det arbejde, der skal opspares — og opsparing er arbejde, der udføres, og som ikke forbruges straks — at man ikke kan få folk til at præstere dette arbejde, hvis man tager udbyttet af arbejdet fra dem,

og at der derfor ikke ligger nogen mulighed i at forøge statens indtægter ud over, hvad staten selv skal bruge, og derefter finansiere erhvervslivet ved udlån. Jeg sagde, at derfor vil venstre opnå den nødvendige opsparing ved at gøre det fordelagtigt at spare op, ved at give skattelettelser for opsparing, således at opsparingen kan stige, hvorved de kapitaler, der skal til for at finansiere udviklingen, kan komme til stede. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremhævede allerede for 3 år siden, at hvis man kunne nå så vidt, at man kunne give skattefrihed for det, der opspareres af årsindtægter på indtil 20 000 kr., ville meget være nået.

Jeg har her gengivet væsentlige ting af det, vi sagde forud for valget, og det må da stå enhver klart, at det må være ud fra disse synspunkter, venstre vil føre sin politik. Når nu regeringen taler om samarbejde, må vi straks fastslå, at der med venstre kun kan opnås samarbejde i overensstemmelse med, hvad vi gik til valg på, og ikke på det modsatte. Vi vil ikke nøjes med kun at sørge for, at det forkerte bliver mindre forkert.

De lovforslag, regeringen har fremsat, er taget som en helhed, i skarp modsætning til, hvad vi finder rigtigt — og erfaringen viser jo også, at regeringens metode ikke fører til gode resultater. Vi kan ikke fortsat gennemsnitlig hver 15. måned gennemføre kriseordninger, hvis eneste middel er at tage udbyttet af arbejde og initiativ fra befolkningen og dermed nedbryde befolkningens lyst og evne til produktion og opsparing, der jo er forudsætningen for at komme videre.

Jeg sagde før, at forslaget om tvangslån var hovedhjørnестenen i den foreliggende helhed, og dette forslag demonstrerer klart den forkerte linje i regeringens politik. Det, at der nu er radikale og retsstatsmænd i regeringen, har ikke haft synderlig gode virkninger. Man gør i virkeligheden fejlene og uretten grovere end før. Lovforslagets idé er for det første ganske i strid med det, der skulle være folkestyrets idé, det, som